

fikace předpisů živnostenského práva na celém území republiky, uskutečněná v podstatě recepcí předpisů býv. rakouského živn. řádu i pro Slovensko a Podkarpatskou Rus. Není-li však podle toho ustanovení bodu 5 živn. zákona leč recepcí § 1 nařízení býv. rak. min. obchodu č. 187/1911 ř. z., který, podrobuje koncesi nabízení osobních služeb na místech neveřejných, uvádí příkladmo, v podstatě shodně s bodem 4 živn. zákona, jednotlivé živnosti sem spadající (jako posly, nosiče, průvodce a podobné služby), plyne z toho, že ani tento nemá jiného smyslu a že zákonodárce patrně příkladný výpočet v tomto bodě vypustil toliko z důvodů stylistických, považuje za zbytečné opakovati výpočet uvedený již v předchozím bodě 4.

Na podkladě těchto úvah dospěl soud k závěru, že i bod 5 § 22 živn. zákona má na zřeteli toliko živnosti, záležející v osobních službách rázu převážně fysického. Že činnost záležející toliko v podávání informací za služby tohoto druhu kvalifikovati nelze, je na bíle dni. Ale pak octl se žal. úřad, odepřev vzítí na vědomí opověď st-lovu jedině z důvodu, že činnost jím ohlášená spadá pod pojem živnosti v § 22 č. 5 podrobené koncesi, v rozporu se zákonem.

Č. 12.659.

Živnostenské právo: Výměr předpisující jistotu podle § 13 zákona č. 198/1932 Sb., v němž nebyla stanovena lhůta, do kdy je prokázati její složení, je způsobilým základem pro výrok o zániku koncese podle § 37 odst. 3 cit. zákona.

(Nález z 24. listopadu 1936 č. 16.317/36.)

Věc: Jan A. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 23. ledna 1934 o zániku koncese autodrožkářské.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím prohlásil žal. úřad v cestě instanční podle § 37 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb. za zaniklou koncesi st-lovu pro nepravdivou dopravu osob motorovým vozidlem z důvodu, že ve lhůtě tří měsíců ode dne doručení výměru, jímž mu byla předepsána podle § 13 cit. zákona jistota 1.000 Kč, složení této jistoty neprokázal.

Uvažuje o stížnosti na toto rozhodnutí podané zabýval se nss nejprve námitkou uplatňující neplatnost ustanovení § 37 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb., na základě něhož zánik koncese st-lovy byl vysloven. Soud musil vejíti na věcné řešení této námitky přes to, že nebyla vznesena v řízení správním, ježto, maje rozhodovati, zda cit. norma byla v daném případě právem aplikována, musil by i z moci úřední předem zkoumati, jde-li vůbec o normu platnou. Uvedenou námitku, popírající platnost § 37 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb., stížnost konstruuje z toho, že je v rozporu s předpisem 1. odst. cit. paragrafu. Než stanovisko stížnosti není správné. Neboť, stanoví-li § 37 cit. zákona — který v odst. 1

zachovává s výjimkou tam uvedenou v platnosti dosavadní koncese pravoplatně udělené na dobu 15 let — v odst. 3, že majitelé těchto koncesí jsou povinni ve lhůtách tam určených prokázat příslušnému koncesnímu úřadu, že splnili všechny povinnosti vyplývající z tohoto zákona, a to pod sankcí zániku koncese, plyne z toho zcela jasně, že zachování dosavadních koncesí v odst. 1 vyslovené se nestalo bezvýhradně, nýbrž právě jen s výhradami v odst. 3 stanovenými, mezi nimi i s výhradou složení jistoty podle § 13, čili jinými slovy, že zachování dosavadní koncese podle odst. 1 § 37 je podmíněno splněním podmínek v odst. 3 tohoto paragrafu normovaných, mezi nimi též složením jistoty ve lhůtě tří měsíců ode dne doručení výměru, jímž výše jistoty byla stanovena. Je-li tomu tak, pak nemůže býti řeči o nějakém rozporu mezi odst. 3 a odst. 1 cit. paragrafu a je již proto námitka neplatnosti odst. 3 § 37 cit. zákona, na tomto domnělém rozporu založená, bezdůvodná, nehledě ani k tomu, že konstrukce stížnosti, snažící se z rozporu dvou právních předpisů jedné a téže normy zkonstruovati neplatnost jednoho z nich, není právně vůbec myslitelná.

Další námitkou vytýká stížnost jako vadu řízení, že ve výměru magistrátu z 26. května 1933 nebyla stanovena lhůta, ve které jistota měla býti složena, a že ani nebyla strana upozorněna na následky nesložení nebo nevčasného složení jistoty. Touto námitkou nemíní st-1 zřejmě vytýkati vadnost výměru, jímž mu bylo složení jistoty předepsáno, což by se zřetelem k ustanovení § 5 zákona o ss ani přípustně činiti nemohla, nýbrž chce jí patrně — třebaš toho přesně nečiní — vyjádřiti myšlenku, že žal. úřad nemohl na podkladě zmíněného výměru, když tento trpěl vytčenými nedostatky, vysloviti zánik koncese st-lovy podle § 37 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb. Zmíněná námitka, takto pojatá, musila býti, pokud jest opřena o nedostatek sankce ve výměru magistrátu z 26. května 1933, odmítnuta podle § 5 zákona o ss jako nepřípustná, ježto st-1, ač tak učiniti mohl, neuplatnil ji již v řízení správním. Pokud pak námitka ta je založena na tom, že v posléz cit. výměru nebyla stanovena lhůta ke složení předepsané jistoty, uznal ji soud bezdůvodnou.

Podle cit. již § 37 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb. jsou majitelé živností obstarávajících dle dosud platných předpisů periodickou dopravu osob nebo dopravu podle § 15 č. 4 živn. řádu povinni prokázat koncesnímu úřadu mezi jiným, že do 3 měsíců ode dne doručení rozhodnutí, jímž se stanoví výše jistoty předepsané v § 13, jistotu tuto složili. Neučiní-li tak, jejich koncese zanikne. Z doslovu tohoto ustanovení, jakož i z ustanovení § 13, kde se mluví toliko o vyměření jistoty koncesním úřadem, je patrné, že výměr předpisující jistotu, jehož vydáním je vyslovení zániku koncese podmíněno, musí obsahovati toliko stanovení obnosu, jež jako jistotu má koncesionář složiti, avšak lhůtu, do kdy se má tak státi, jakož i sankci na její nesložení stanoví zákon sám. Nečiní tudíž okolnost, že ve výměru předpisujícím jistotu nebyla stanovena lhůta, do kdy je její složení prokázati, výměr ten nezpůsobilým tvořiti základ pro výrok o zániku koncese a není proto okolnost ta překážkou, aby na podkladě takového výměru byl vysloven zánik koncese podle § 37 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb.